

[Alfred Bøgh.]

Her er det, vi mener at fri fastsættelse af promillerne uden særregler for landbrugsjord er lige så uholdbar, som den rene grundbeskatning til amtskommunen var tidligere. Hvis man gennemfører det, skal det nok vise sig, at man kommer til at brodere videre og lappe videre, som det er sket med den hidtidige amtsbeskatning, som man som sagt har måttet ændre på den ene gang efter den anden.

Jeg er helt sikker på, at efter de tal, vi allerede nu har set for stigninger i budgetterne, særlig amtsbudgetterne, skal den højtærede indenrigsminister nok få travlt med at tage sig af sognekommunale problemer. Jeg tror, den ene efter den anden vil møde op i indenrigsministeriet og komme med begrundelser for, at det nu bliver for vanskeligt igen.

Vi har tidligere fra vor side talt om en særregel for beskatning af landbrugsjord, og jeg kan ikke se, at der er kommet nogen momenter frem, som kan tale imod det. Det er klart, at i landbruget har man det store areal og som følge deraf også den store grundbeskatning. Det har vist sig, at det er helt umuligt at få disse skatter ind, når det er amtsskatter, det drejer sig om, og går man nu videre og fjerner alle grænser, sådan at alle promiller kan sættes op, forudser jeg, at den dag er nær, da man må gennemføre yderligere støtteordninger for den sognekommunale ejendomsbeskatning.

Derfor finder vi, at det er helt rimeligt, man laver en særordning for landbrugsjorden. Vi er tidligere kommet med tanker og forslag om, at man f. eks. kunne beskatte 10 pct. af grundværdien for en landbrugsjorden og så aftrappe resten over en årække. Vi vil selvfølgelig også gerne forhandle om andre muligheder, men vor stillingtagen til lovforslaget må i hvert fald være helt afhængig af, om man her — jeg forstår, det er på falderebet — alligevel vil vise os en ikke ringe imødekommenhed med hensyn til dette spørgsmål.

Jeg vil gerne tilføje, at en høj ejendoms-

beskatning selvfølgelig ikke alene vedrører landbruget, det er i allerhøjeste grad en boligskat, og jeg ved ikke, om finansministeren har haft tanker om, at boligskatten bør forhøjes særlig på parcelhuse o. s. v. I hvert fald er jeg bange for, at den frie fastsættelse af promillerne også vil give en urimelig høj boligskat.

Når vi hidtil har drøftet disse spørgsmål, har vi fra vor side — og det er imødekømt fra anden side også — talt om, at der måtte være en vis sammenhæng med andre skatteproblemer, når man drøftede dette meget, meget indviklede spørgsmål om ejendoms-skatten. Det gælder stadig, og jeg mener, at vi i udvalget, uanset for meget man skynder på, må have tid til at gennemdrøfte alle disse problemer, og ikke mindst må vi have klarhed over, hvordan de vurderingsregler, der foreslås, særlig for vurderinger omkring byerne, vil virke. Men jeg gentager, at hvis der ikke kan vises imødekommenhed over for vore synspunkter, så forudser jeg, at vi fra vor side ikke kan medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

H. C. Toft: Det er nu tredje gang, vi behandler et lovforslag af næsten samme ordlyd vedrørende kommunale ejendomsskatter. Jeg har været ordfører for mit parti de to tidligere gange, så jeg kunne stort set nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen i oktober måned i år; jeg vil da også gerne henvise dertil, men jeg vil derudover fastslå, at det konservative folkeparti ønsker, at man gennemfører en sådan ordning vedrørende den jord, der tilhører en landbrugsejendom, at kun den del af jorden, der omfatter grund, have og gårdsplads, skal beskattes. Vi stillede ved behandlingen af det tilsvarende lovforslag i januar måned i år ændringsforslag gående ud på en afvikling af skatten på landbrugsjorden; dette forslags tanker er stadig vore, og vi vil arbejde for, at de kommer ind i lovgivningen.

Men jeg må erkende, at med den sammen-sætning, folketinget har nu, har vi vel ikke